

HAANTJE-DE-VOORSTE

DOOR
CORA C.G.

G.F. CALLENBACH - NIJKERK.

HAANTJE-DE-VOORSTE

DOOR

CORA C.G.

• MET TEEKENINGEN VAN HENK POEDER. •

G.F. CALLENBACH - NIJKERK.

HOOFDSTUK I.

HAAR LAATSTE AVOND THUIS.

„Dag, Mieke! Ga nu maar gauw slapen; we moeten morgen bijtijds klaar zijn, want de trein gaat zeven uur vijf. — Welterusten, kind!”

Dit was vaders groet op den laatsten avond, dat Marietje in haar eigen huis zou slapen. — „Mieke,” — dat zei vader anders nooit; hij noemde haar altijd Marie. Alleen moeder had dit vaak tegen haar gezegd, in vertrouwelijke oogenblikken en als zij vroolijk was en opgewekt. Marie hoorde het moeder nòg zeggen, als zij, thuiskomende van school, bij moeders ruststoel, — later aan moeders bed — allerlei verhalen deed over haar lessen, over de andere kinderen van de school, of vertelde van wat ze onderweg gezien had. Dan konden zij zoo heerlijk samen over alles praten en moeder stelde overal belang in en was zoo opgewekt, alsof ze heel niet ziek was. — Maar dan soms opeens zei moeder, terwijl ze 't hoofd in de kussens lei: „Nu maar een poosje gaan spelen, Mieke, moeder is zoo moe.” —

Marie kreeg tranen in de oogen, toen vader haar bij 't goedennacht-zeggen genoemd had, zooals moeder vroeger deed. 't Was of ze nog moeders stem hoorde, en dat

heel anders zijn, als ze gewoon was; en een vreemd huis, een andere school, een dorp, waar ze niemand kende, — o, het leek haar allemaal zoo vreeslijk!

Vol van gedachten kleepte Marie zich uit, vouwde netjes haar kleeren op, zooals moeder het haar geleerd had, en zocht de dingen bij elkaar, die ze morgenochtend dadelijk moest hebben. Vader had zijn dochttertje wel eens zijn kleine huishoudster genoemd, omdat zij in den laatsten tijd, toen moeder steeds te bed moest blijven, voor vele dingen had moeten zorgen, waaraan meisjes van haar leeftijd gewoonlijk nog niet denken. En toen moeder er niet meer was, had Marie, nog meer dan anders, zelf voor allerlei zorg gedragen en zoo stond nu haar koffertje al netjes gepakt klaar, dat haar kleeren en allerlei kleine dingen naar haar nieuwe tehuis zou overbrengen.

Nu was ze gereed; als naar gewoonte zei ze haar avondgebedje op en wilde in bed stappen, — maar talmde nog even. Weer vouwde ze de handen en het hoofd diep buigende, bad ze verder: „En, lieve Heer, wil Gij bij mij blijven, en mij helpen, als ik naar oom en tante ga? — Amen.”

De slaap wilde eerst maar niet komen. — Zou tante morgenavond haar naar bed brengen, zooals moeder vroeger altijd deed, vóór dat zij zoo ziek werd? Zeker wel, want ze zou toch wel gelijk met Jopie naar bed gaan; Tine en Jans waren veel grooter en gingen dus veel later; en Piet en Adrie waren toch óók ouder, drie en vier jaar wel, die gingen dus niet zoo vroeg naar bed. En dat waren jongens, die werden natuurlijk niet naar bed gebracht, redeneerde Marietje bij zichzelf. — Als de jongens me maar niet plagen, dacht ze verder. En toen, — opeens — begon ze te huilen en te snikken bij de ge-

dachte, dat ze morgen ver weg zou zijn, onder al die vreemde kinderen, en niemand bij haar, die haar kende. — Vader zou denzelfden middag weer vertrekken, was er afgesproken, dan zou Marie het spoedigst gewoon raken aan de vreemde omgeving. Dan was dus alles, alles weg! Moeder was er niet meer, vader was dan op reis naar den Helder en zou misschien wel voor een jaar weg zijn, en Marie bleef heel alleen onder al die vreemde menschen en kinderen.

Zoo gingen haar gedachten en hielden den slaap uit haar oogen. Toch minderde de heftigheid van haar verdriet; het snikken hield op en zachtjesaan werd zij rustiger. — Ik heb toch gevraagd of de Heer bij me wil blijven en me in alles wil helpen. — Deze gedachte troostte haar, zoodat ze in slaap viel onder het stille bewustzijn, van te rusten in Gods bescherming.

HOOFDSTUK II.

NAAR OOM EN TANTE.

Wat een drukte was dat aan het Utrechtsche station, waar Marie en haar vader, na de lange spoorreis van uit het Noorden, den trein verlieten. —

De reis had Marie lang geduurd, nadat het eerste nieuws er al spoedig af was. Droomerig had ze maar het raampje uit zitten kijken, half tegen vader aangeleund, die ook al niet veel te praten had, vol van gedachten als hij was.

Maar hier in Utrecht werd ze goed wakker en dat was

wel noodig ook, want wie niet op z'n tellen paste, zou zeker onder den voet geloopt worden. De menschen draafden elkander voorbij, en bij 't op- en afgaan der trappen naar de tunnels liepen ze elkaar bijkans omver. — Had iedereen zoo'n haast? dacht Marie. Onwillekeurig schoof ze haar hand in vaders breede, krachtige hand en kwam zoo veilig en tot haar groote verlichting op het eerste perron en weldra op het stationsplein, waar de tram, die hen naar Driebergen zou brengen, al klaar stond.

Vóór er afgereden werd, kon Marie, gezellig met vader op één bankje gezeten, nog eens rustig toezien op al die drukte van menschen, trams en auto's. — Wat een bussen waren er wel, en hoeveel trams reden er af en aan, en alle liepen ze vol. — Wat waren er toch een menschen op reis! Waar zouden die allemaal wel naar toegaan? — Moesten al de reizigers, die in deze tram zaten, naar Driebergen? Wacht, ze zou ze eens tellen!

Maar haar optelsom was nog niet half ten einde, toen de tram zich in beweging stelde en zij door den schok heelemaal in de war raakte. Eerst ging het door de stad, met telkens stoppen, en altijd kwamen er weer menschen bij; toen langs een slingerenden weg voorbij buitenhuizen, weilanden, prachtige villa's in parken en aardige, vroolijke landhuisjes. De tramrit vond Marie wel aardig; maar nadat ze in Zeist nog eens van wagen verwisseld hadden en vader haar vertelde, dat ze er nu gauw zouden zijn, toen was het mooie er voor haar weer af en zag ze er tegenop, straks bij oom en tante te zullen komen.

Alleen tante stond hen bij aankomst op te wachten en dat vond Marietje wel prettig. Het oudste nichtje, Jans,

die pas zestien jaar was geworden, was moeders hulp in de huishouding en moest, terwijl tante Trui naar de tram was, een oogje in de keuken houden; en de anderen waren naar school of op hun werk.

Maar het duurde niet lang, of de een na den ander kwam thuis en aan het middagmaal was het geheele gezin bijeen, — met de beide gasten mee — een kring van negen personen! — Wat een groote tafel was daarvoor noodig en hoe gauw minderden de volle schalen, die uit de keuken werden aangebracht!

Oom zat met vader te praten; tante had de handen vol, om te zorgen, dat iedereen het zijne kreeg en het jonge volkje was druk en vroolijk en deed het middagmaal zich goed smaken. — Marie had niet veel lust om

te eten, nog minder om te praten; bedeesd gaf ze antwoord, als oom of tante haar iets vroegen, doch keek overigens voorzichtig het groote gezelschap rond de tafel eens aan, om te zien, wie en hoe haar huisgenooten voortaan nu waren.

Jopie, die naast haar zat, haalde uit haar zak een handjevol kaakjes, en lei die in Marie's schoot. „Er was vandaag een meisje uit de klas jarig,” lei ze uit, „en die trakteerde.” — „Dat is voor jou,” voegde ze er aan toe, toen Marie, de bedoeling niet begrijpende, beurtelings van de koekjes en kruimels op haar jurk naar haar nichtje keek. „Dank je wel,” zei ze erkentelijk; de vriendelijke bedoeling van Jopie deed haar goed en ook de warme blik van tante Trui, als deze haar op haar gemak zocht te brengen, deed het gevoel van eenzaamheid tusschen zooveel vreemde gezichten, wel wat verminderen.

„Kom,” zei tante, nadat het eten was afgelopen, „ga jullie nu met Marie maar eens naar buiten en laat haar den tuin eens zien. Hou-je van bloemen, Marietje?”

„Zullen we eens naar mijn konijnen gaan kijken?” vroeg Piet en ging met Jopie en Marie naar den tuin. „Ik heb er twee, kijk!” — Achter in den tuin, op een beschut plekje stond het hok; en nog vóór de kinderen er bij gekomen waren, hadden de konijntjes hen al bemerkt en liepen heen en weer langs de tralies, hun neusjes er tusschendoor stekende, of ze naar een gaatje zochten, waar ze door konden kruipen.

Twee alleraardigste diertjes waren het, één licht-bruin, met wat donkerder vlekken en het andere geheel wit. Vooral dit laatste vond Marie prachtig en als het diertje zijn neus tegen de tralies drukte, dan aaide ze het voorzichtig over zijn gladde kopje.

„Hier,” zei Piet, „geef ze maar wat wortellof, daar houën ze van. Wij hebben van middag de wortelen gegeten en Kees en Wimpie krijgen het lof, hè jongens?” En onderwijl sloeg hij spelende zijn beide lievelingen met een bos wortellof op den neus. Het was een grappig gezicht; Kees, het bruine konijntje en het blanke Wimpie trachtten met sprongetjes een hapje van de begeerde lekkernij te bemachtigen en tuimelden daarbij op en over elkaar. Marietje moest er hartelijk om lachen en nam nu ook een bosje groen, om ze te voeren, eerst een beetje bevende, hoewel de makke beestjes haar heusch geen kwaad zouden doen, ook al hadden ze uit hun hokje kunnen loskomen. — Ze kreeg er schik in en vermaakte zich met Piet en Jopie den heelen middag, eerst bij de konijnen, later in den tuin, en raakte zoo met de beide jongsten uit het gezin van oom Jacob al aardig op dreef.

Vader zag dit door het raam van de huiskamer, dat op den tuin uitzicht gaf, tot zijn groote voldoening. Want als hij straks weer weg zou gaan, dan was het heel wat minder pijnlijk, als hij hopen kon, dat zijn kind zich hier weldra thuis zou gaan gevoelen, als dat ze nog zoo stil en op zichzelf zou zijn, als eerst bij het middagmaal.

Het afscheid-nemen van vader werd maar zoo kort mogelijk gemaakt. Marie ging niet mee naar de tram, alleen oom Jacob bracht vader weg. — Wel snikte Marie het uit en hield vader stevig omarmd, toen hij haar goedendag kuste; maar voorzichtig maakte vader zich van haar los en liet haar achter in de goede zorgen van tante Trui, haar bovenal vertrouwende in de veilige hoede van Hem, Die een Vader der weezen is en Wiens oneindige liefde zich uitstrekt over al Zijn schepselen.

HOOFDSTUK III.

MARIETJES NIEUWE TEHUIS.

„Ben je wakker, Marie?” vroeg Jopie den volgenden morgen, na den eersten nacht, dat zij haar slaapkamertje met haar nichtje had gedeeld.

Dit kamertje was voor Jopie ook nog een nieuw bezit. Tot nu toe had ze altoos bij Jans en Tine geslapen, maar toen de komst van Marie besproken werd, was er besloten, dat het kleine kamertje naast dat van de beide oudste meisjes, voor Jopie en het logéetje in orde gemaakt zou worden, tot niet geringe vreugde van het kleine ding, dat zich erg groot en gewichtig vond in 't bezit van een eigen kamertje.

Met grooten ijver hielp Jopie mee, om alles in te richten en het vertrekje wat op te vroolijken. Van de Zondagschool had ze verleden jaar een mooie plaat gekregen van den Goeden Herder. Die moest boven het bed van Marie hangen, vond ze, en Jans, die wist hoe blij haar zusje met die plaat was geweest, gaf Jopie een stevigen zoen voor die vriendelijke gedachte.

Tine, die altijd allerlei mooie dingen wist te maken van lapjes en vodjes, waar een ander niets mee deed, had voor haar zusje een vroolijk tafelkleedje gemaakt van fleurige lapjes, zeer kunstig in elkaar gezet, vond Jopie, en dat maakte het kleine kamertje, dat slechts licht ontving van een dakvenster, ineens veel lichter en aardiger.

Adrie, de stille oudste broer, die lang zoo gezellig niet was als de goedmoedige Piet, en die al zijn vrije uurtjes besteedde aan houtsnij- of ander knutselwerk, had een mooi eiken lijstje gemaakt om een oud stukje spiegelglas.

Dit prijkte nu boven het tafeltje, dat ongebruikt op den zolder had gestaan, maar nu — met een helder servet gedekt — de waschkom droeg en zoo in een prachtige waschtafel herschapen was.

Al eenigen tijd had Jopie in haar bed stil rond liggen kijken naar al dit nieuwe bezit; maar nu kon ze het niet langer uithouden.

„Marietje, ben je wakker?” riep ze nog eens.

Maar Marie, die den avond te voren niet gauw in slaap had kunnen komen door al de vreemde indrukken van dien dag, keek om zich heen, eerst niet wetende, waar ze was.

Wip, daar was Jopie haar bed al uit.

„Kom, sta maar gauw op,” zei ze. „Zullen we eens doen, wie het eerste klaar is? — Ik wasch me altijd zelf, maar Tine borstelt mijn haar en maakt den strik er in. En Jans heeft me geleerd, zelf mijn bed af te halen. Kan jij dat ook?”

Vlug en vroolijk ratelde ze voort, en toen Marie, stil en in zichzelf gekeerd, niet veel antwoordde, herhaalde ze nog eens weer: „Kan jij ook je eigen bed afhalen?”

„Ja,” gaf Marie ten antwoord; „dat doe ik altijd, en ik maak het ook zelf weer op.”

„O, wat knap,” vond Jopie; „wil je mij dat ook leeren? — Dan maken wij samen ons kamertje heelemaal in orde, vóór we naar school gaan. — Wat leuk, zeg! — Als Jans dan later komt, om het te doen, dan *is* alles al gedaan; wat zal ze dan kijken! — Had je bij je moeder, — bij je thuis, veranderde ze gauw — ook een eigen kamertje?”

Och, had Jopie dat nu maar niet gevraagd! — Marie was door haar nieuwe omgeving een weinig afgeleid van haar eigen treurige gedachten over het ouderlijk huis,

dat ze gisteren pas verlaten had; maar nog vóór ze haar nichtje kon antwoorden, kwam al dat oude bekende weer met zulk een kracht naar boven, dat ze in tranen uitbarstte.

Jopie stond haar stil aan te kijken en wist niet wat te zeggen, doch sloeg in innig meevoelen met haar moederloos nichtje, den arm om haar heen.

Gelukkig kwam juist Tine binnen, om te zien of ze de beide meisjes ook kon helpen aan een en ander; en die wist met vriendelijke woordjes Marie wat te troosten en af te leiden, zoodat ze samen weer vroolijk en wel naar beneden gingen, waar tante Trui en Jans druk bezig waren, voor het ontbijt te zorgen.

Zóó ging het telkens, die eerste weken, dat Marie bij oom en tante in huis was; ze scheen langzaam een beetje te gewennen aan de vreemde omgeving en zich in het groote gezin wat thuis te gaan voelen. Maar dan opeens kwam zóó hevig het verlangen naar moeder en vader en naar haar eigen tehuis weer boven, dat er geen praten tegen was en Marie meermalen de vlucht nam naar het kleine kamertje, waar haar bed stond. Tante liet haar dan maar even gaan, wel begrijpende, dat Marietje zelf hierover heen moest komen, daar oom en tante en ook al de kinderen vriendelijk en goed voor haar waren, maar toch niet de plaats van vader en moeder konden innemen.

Als Marie dan een poosje alleen was geweest en de tranen minderden, dan talmde ze nog wel eens een oogenblikje; en als ze dan opkeek naar Jopie's plaat, die boven háár bed was opgehangen, dan bleef ze daarnaar kijken en was het haar, of zij dat kleine lam was, dat de Heer in Zijn armen droeg. Met welk een vriendelijk gezicht keek Hij op het schaapje neer en hoe veilig lag het daar in de armen van den Heiland! Marie kon er

niet genoeg naar kijken en terwijl ze er naar opzag, kwam dan langzaam het vertrouwen weer boven, dat zij toch óók een schaapje van den Goeden Herder was en dat Hij haar veilig zou leiden en altijd bij haar wou zijn. Dan ging het gevoel van verlatenheid ongemerkt over in een stille berusting; en nadat ze haar behuilde oogen eens flink had afgesponsd, kon ze zich weer onder de anderen voegen.

Het allerbeste kon zij het nog met Jopie en Piet vinden; die waren de jongste van het gezin en gingen op dezelfde school. Piet was wel al in de hoogste klasse en zou in het volgend jaar dus de school verlaten; maar nu nog gingen ze gewoonlijk samen en waren de beste maatjes. — Woensdags- en Zaterdagmiddags

gingen ze er vaak met elkander op uit, naar het Rijsenburgsche bosch, waar de hooge Zwitsersche brug de geliefde speelplaats was voor de kinderen uit de buurt.

In Marietjes geboorteplaats in 't Noorden van Friesland kende men geen bosch en dien eersten tijd, als ze al die boomen rondom zich zag en de gladde dennenaalden

onder haar voeten voelde wegglijden, dan wist ze niet in welk een wereld ze was. En wat leuk was het, daar van boven op die hooge brug, die op boomstammen rustte, naar beneden te kijken. Daar zag je, tusschen de boomen door, ook de mooie weide met bontgekleurde koeien, die aan één kant grensde aan den Bovenweg en verder rondom door 't bosch was ingesloten. 't Leek wel even op Friesland, vond Marietje; maar daar had je niet één weide, doch zoover je maar zien kon wei-aan-wei.

Nu waren er nog niet zooveel wandelaars in de bosschen; het was nog maar Mei. Maar met een goede maand, dan zou het wel anders zijn; dan kwamen er heel veel menschen uit Amsterdam en Rotterdam en uit andere steden, had Tine haar verteld, en die huurden dan voor een paar weken kamers van de menschen hier op het dorp, om veel in de bosschen te kunnen zijn. Dan was het zoo gezellig! — Naast oom Jacob, bij den bakker, verhuurden ze ook altijd kamers; en nu dezen zomer verwachtten ze daar een dame met een klein jongetje, dat wat ziekelijk was en veel in de buitenlucht moest zijn.

Nu hield Marie dolveel van kleine kinderen en dus leek het haar o zoo prettig, als er bij de burens zulk een lief klein kindje zou zijn, en ze hoopte maar, dat ze er vaak eens mee zou mogen spelen.

HOOFDSTUK IV.

NIEUWE KENNISSEN.

„Ik zal de bloemen aan de juffrouw geven,” zei Marie op een Donderdagmorgen.

Den vorigen middag was ze met Jopie naar 't bosch

geweest en had op de boschweide een groote menigte margarieten geplukt, die met hun helderwitte bloemblaadjes en goudgele harten een prachtigen ruiker vormden. Een enkel takje diep-roode wilde zuring er tusschen maakte het geheel nog vroolijker.

„We zullen ze morgen meenemen naar school,” had Jopie gezegd; „daar zal de juffrouw wel blij mee zijn.”

De bloemen waren 's avonds in een kan met water

gezet en dadelijk na 't ontbijt nog wat beter bijeen geschikt, om ze de onderwijzeres op school te geven.

„Ik geef ze,” zei Marie, gewoon als ze was als eenig kind niet te denken aan wat anderen begeerden te doen.

„Neen,” meende Jopie, „ik heb bedacht, dat we ze aan de juffrouw zouden brengen, en dan mag ik ze ook geven.”

„Ik heb veel meer geplukt dan jij,” hield Marie vol, „er zijn véél meer bloemen bij van mij, dan van jou.”

„Moeder, wie mag ze nu geven,” vroeg Jopie aan haar moeder; „ik heb het verzonnen, mag ik ze dan ook niet geven?”

Maar tante Trui was druk met haar werk bezig en ging er niet te diep op in.

„Kom, jullie moet niet zoo zeurig zijn; maak nu toch geen ruzie om zoo'n kleinigheid. Je hebt ze samen geplukt voor de juffrouw, en als die ze nu maar krijgt, dan is het immers goed.”

Het eind van 't liedje was, dat Marie en Jopie stil en stijf naast elkaar naar school stapten, zonder te praten, en de heele aardigheid er af was. — Marietje zette haar wil door; zij overhandigde de bloemen, maar het vriendelijke bedankje van de juffrouw maakte haar lang zoo gelukkig niet, als ze zich had voorgesteld.

Daar stonden de bloemen nu in een hoog glas in de vensterbank; maar Marie verbeeldde zich, dat het ooggen waren, die haar verwijtend aanzagen, omdat zij zoo „de eerste” had willen zijn en die goeie Jopie op den achtergrond had gedrongen.

Op een anderen keer moesten ze samen naar den kruidenier, om boodschappen te halen, die tante Trui op een briefje opgeschreven had. Dat deden ze graag, want

als al de zakjes afgewogen waren en netjes in de mand gepakt, dan kregen ze van den winkelier meest een peper-muntje of een balletje, vóór ze met hun waren den winkel uitgingen.

„Ik zal de mand wel dragen,” zei Marietje weer en rukte haar nichtje het mandje uit de handen.

„Och, kind,” gaf Jopie terug, „ik kan het toch óók wel dragen; ik deed toch vroeger altijd alléén de boodschappen voor moeder.”

„Nou, dan elk een eindje,” hield Marie vol, die zich niet graag gewonnen gaf. Maar ze zorgde er wel voor, dat *zij* het langste eind van den weg het mandje droeg.

Zoo kibbelden de meisjes gedurig eens met elkander; maar altijd werd het al gauw weer bijgelegd, daar Jopie maar toegaf, en de dingen niet te zwaar opnam. Toch hielden de beide nichtjes veel van elkaar, en waren ze meesttijds in elkaars nabijheid te vinden.

„O, kijk eens, daar komen de gasten voor hiernaast,” riep Tine op een goeden dag.

De oudste dochter van den bakker kwam van de tram en reed een kindje in zijn wagentje. Een vreemde dame liep er naast.

„Zie je wel, dat is zeker de moeder,” zei Jans, die ook gauw voor het zijraam kwam kijken; want nieuwe burens krijgen, al was het maar voor enkele weken, was iets, dat de algemeene belangstelling trok.

„Wat een lief kindje,” zei Marie, „en wat heeft-ie leuke zwarte krulletjes.”

„Er is ook een hondje bij,” merkte Jopie op. „Kijk hij grappig om die mevrouw heendraaien! Ze kan haast geen stap doen, of ze zou op z'n pootjes trappen. — Hij is

zeker bang en blijft maar dicht bij z'n vrouw. — Ik vind het hondje net zoo lief als het kindje.”

„Nou,” zei Marie, „dan mag ik met het jongetje spelen en speel jij dan maar met den hond.” En ze lei al haar verontwaardiging in den toon, waarop ze Jopie antwoordde, voor zulk een gelijkstelling. Zoo'n aardig kindje

en een hond! Nu, zij wist wel, wie ze de voorkeur zou geven.

Maar aan 't spelen met den kleinen jongen, noch met het hondje kwam het de eerste dagen toe. De moeder van den kleinen krullebol ging zelf met haar zoontje uit en hoewel ze de beide buurmeisjes vriendelijk groette, als ze hen zag, hield ze zich op een afstand en had blijkbaar geen lust om een praatje te maken. — Uit de verte bewonderden Jopie en Marie de nieuwe burenen en sloegen

begeerige blikken naar den tuin van den bakker, als de moeder van Hans (zoo hoorden ze het aardige ventje noemen) met haar zoontje daar wandelde; maar verder kwam het ook niet.

Eens op een middag was Marie met Piet bij de konijnen. De diertjes begonnen haar al goed te kennen en Marie vond het heerlijk, als Piet het deurtje van hun hokje opendeed en ze een van beide eens op haar arm mocht houden. Wat hadden ze een zacht, fijn vel en wat beweeglijk waren die beestjes! Je moest goed oppassen, dat ze niet met een sprong van je arm afwipten, want dan had je ze nog zoo dadelijk niet weer gevangen. De ronde schitter-oogjes schenen alles in zich op te nemen en de neusjes waren voortdurend aan 't snuffelen, alsof ze onraad speurden. — Vooral Wimpie met zijn blanke vacht was Marie's lieveling.

Piet had die juist even aan Marietje gegeven, toen in den tuin van de bureu de kleine Hans verscheen aan de hand van zijn moeder. Met ongelijke stapjes kwam hij aangetrippeld en pas had hij het witte konijntje in 't oog, of hij begon kraaiende en met haastige bewegingen in de richting van Marie, zijn moeder te beduiden, dat hij naar dat konijntje wilde. Hij had geen oogenblik geduld meer en zou in zijn haasten bijna over zijn eigen kromme beentjes gevallen zijn.

Marietje had er groot plezier in en kwam — een weinig aarzelend voor de vreemde dame — met Wimpie naar de heg, die de beide tuinen scheidde en hurkte neer, zoodat Hans het lieve beestje aaien kon. Wat had die kleine jongen een plezier; hij kraaide het uit en hield maar niet op, naar 't konijntje te grijpen en zijn zachte velletje te streelen.

Dit was het begin van de kennismaking. Nu Hans wist, dat er daar in dien tuin zóó iets heerlijks was, was hij niet tevreden, of hij moest elken dag er eens even naar toe en zoo kwamen de gasten van den bakker vaak een praatje maken met de kinderen van tante Trui.

Het duurde niet lang, of Hans werd de lieveling van allemaal. Het was ook zoo'n aardig ventje en hij kon zoo grappig in zijn gebroken taaltje babbelen. — Marietje noemde hij „Mietje” (met de r kon hij niet te best overweg) en tegen Jopie zei hij „Pie”. Zeker om niet in de war te komen met Pie en Piet, noemde hij deze steeds „Pie-Pie” en de konijntjes heetten nooit anders dan „aai-aai”. De kinderen hadden veel plezier met hem en schaterden het vaak uit, als hij zoo op zijn eigen manier aan het praten was.

Een feest vonden Jopie en Marie het, als ze den kleinen jongen eens mochten rijden. Fanny, de kleine hond, die 't kindje geen oogenblik verliet, was óók goede vriendjes geworden met de buurkinderen. Maar alsof hij de zaak toch niet heelemaal vertrouwde, als Hans aan hen alleen was overgelaten, liep hij vlak naast het wagentje, zóó dicht met zijn neus naast het wiel, dat het bijna leek, of hij er onder zou komen. — Stonden ze eens een oogenblik stil, dan bleef ook hij strak en stijf staan, alsof er geen leven in was; maar niet zoodra zetten de wielen zich weer in beweging, of Fanny ging weer mee, trouw op zijn post, om over zijn klein baasje te waken.

Als Marie en Jopie van plaats verwisselden, daar zij beurtelings den kleinen Hans wilden rijden, dan keek Fanny met gespannen aandacht, wat er nu zou gebeuren en bleef waakzaam, om toe te kunnen springen, als er iets niet in orde mocht zijn.

Hij scheen er erg in te hebben, dat dit wisselen van plaats niet altijd in vrede ging. Marie meende maar, de meeste rechten te hebben en zou wel graag altijd zelf willen rijden; maar natuurlijk liet Jopie zich niet steeds op zij dringen.

„Neen, nu mag ik eens, hoor,” zei ze dan; „jij hebt al

zoo lang gereden, nu is 't mijn beurt.”

„Wie mag Hansje rijden?” vroeg Marie het kind op vleienden toon; „Mietje, hè? Mietje mag rijden.”

„Mietje-Pietje” riep Hans; „Mietje-Pietje”; en toen hij zag, dat de meisjes daarom hartelijk moesten lachen, ondanks hun gekibbel, begon hij met beide handjes in de lucht te slaan en riep nog veel harder „Mietje-Pietje, — Mietje-Pietje,” tot hij van pret over zijn eigen geestigheid

zich achterover in zijn wagentje liet vallen en het uitschaterde van plezier.

Wie kon er nu boos blijven bij zoo'n guitigen kleinen rakker?

HOOFDSTUK V.

„IK EERST.”

„Marie is toch geen aardig kind, vindt u wel, Moeder?” vroeg Jans op een zomeravond, nadat ze nog even bij de meisjes boven geweest was bij het naar bed gaan. „Ze doet zoo snibbig tegen onze Jopie en wil haar altijd de baas zijn. — Jopie is eigenlijk veel te goedig en moest haar maar niet zooveel toegeven.”

„Och,” vond tante Trui, „we moeten wat geduld met haar hebben. Neen, 't is zeker niet aardig, dat zij in alles Jopie vóór wil zijn en maar steeds het eerst aan zichzelf denkt. — Maar je moet niet vergeten, dat zij altijd alleen is geweest, en niet gewend, zich te schikken naar anderen. En omdat haar moeder zoo lang gesukkeld heeft, moest die wel veel aan het kind overlaten, zoodat ze daardoor wat bazig is geworden. — Maar ik heb er al eens met haar over gepraat en toen ik het haar onder het oog bracht, had ze er veel spijt van en zag het, geloof ik, wel in, dat ze daar tegen strijden moet. — We moeten maar lief voor haar zijn, Jans, en niet vergeten, dat ze geen moeder meer heeft, die voor haar bidt.”

Terwijl beneden dit gesprek werd gehouden tusschen tante Trui en haar oudste dochter, waren Marie en Jopie

op hun kamertje. Ze lagen in hun bedjes, maar Marie konden slaap nog niet vatten. Ze was boos naar bed gegaan, boos op Jopie en had haar geen nachtzoen willen geven, maar zich gehouden, alsof ze daar niet aan dacht. Wel had ze even geknield en de houding aangenomen, alsof ze bad; misschien had ze de woorden van haar avondgebed ook wel gepreveld, — ze wist het eigenlijk niet, maar zeker had ze er niet bij gedacht, wát ze zei en was toen vlug in bed gestapt. Jans was bij Jopie en nadat ze haar jongste zusje had toegedekt, was ze ook nog even bij Marie gekomen en had haar een nachtzoen gegeven; maar Marie had er toch geen vrede mee, dat ze zóó naar bed was gegaan.

Jopie scheen al te slapen; maar Marie keerde zich om en om en kon maar niet in slaap komen.

„Och,” zei ze in zichzelf, „is dat nou zoo erg, dat ik haar geen welterusten heb gezegd? Ze slaapt er toch wel om.” En ze verschikte haar kussens eens, alsof dat zou helpen. „Jopie heeft óók leelijk gedaan,” dacht ze verder, „ik was niet alleen boos, zij had net zoo goed schuld.” En in haar gedachten ging ze 't alles weer na, hoe ze vanmiddag twist hadden gekregen over — ja, hoe dwaas toch eigenlijk, om zich over zulk een kleinigheid zoo boos te maken — over een bosje brem, dat ze aan den ingang van 't bosch gevonden hadden. Blijkbaar was het door iemand verloren, die het achter op de fiets had gebonden, want het was netjes door een touwtje bijeengehouden en nog een los eindje touw hing er bij aan. Brem was zoo lastig te plukken; de stengels waren zoo taai, dat je eerder het vel van je vingers opscheurde, dan een tak van den struik af te trekken, en nu lag daar zóó maar een bos brem op den weg. Beiden waren ze er op afgevlogen,

toen Jopie de helder-gele kleur tusschen het groen op den grond zag; maar Marie was net éven haar nichtje voor.

„Ik zag het 't eerst,” zei Jopie; „als ik het niet gezegd had, dan had jij er misschien heel geen erg in gehad. Het is voor mij.”

„Nee,” zei Marie, „ik heb het eerlijk gevonden; ik had het al in mijn handen, toen jij er aan kwam en ik geef het aan mevrouw naast ons, die houdt zoo van bloemen.”

„Nee, hoor, je krijgt het niet,” snauwde ze Jopie af, die begeerig haar het bouquet uit de handen wou rukken.

Zóó waren ze aan 't kijken gegaan en het was zelfs niet bij woorden gebleven. Ze hadden beiden de bloemen willen grijpen en inplaats van ze aan de moeder van Hans te geven, lagen nu de mooie bremtakjes uiteengerukt en vertrapt op den grond, terwijl Jopie een groote kras op haar rechterarm had opgelopen en Marie huilende van boosheid naar huis was gegaan.

Allebei schaamden ze zich achterna, toen de drift weer wat bekoeld was; geen woord werd er onderweg meer gewisseld en als een muisje zoo stil gingen ze 't huis in en aten haastig hun avondbrood. Jopie, die nooit lang boos kon blijven, probeerde af en toe de booze stemming weer te verdrijven door een vriendelijk woord. Maar Marie ging daar niet op in en had zelfs haar nichtje geen goedenacht willen zeggen.

Daar lag ze nu in bed over te denken.

Jopie was toch beter dan zij, die had het weer goed willen maken, maar zij had niet gewild. En 't was toch ook waar, dat Jopie de brem het eerst had ontdekt. Dat Marie wat harder kon lopen dan haar nichtje, daarom kon zij toch geen recht doen gelden op de bloemen. En

ze hadden ze toch ook samen aan mevrouw kunnen geven, waarom moest Marie dat nu juist alléén willen doen?

„Ik wou, dat Jopie nog wakker was,” dacht ze, „dan zou 'k haar zeggen, dat het me spijt en vragen, of we niet meer boos zullen zijn. Het is niets aardig, om zóó te gaan slapen.”

Doch de geregelde ademhaling, die uit het bed tegenover het hare gehoord werd, bewees wel, dat Jopie rustig sliep.

Marie keek met klare oogen het kamertje rond, waarin de maan haar helder schijnsel wierp. Het was bijna zoo licht, alsof het dag was en een baan van het stille vredige maanlicht rustte op Marie's bed en op de plaat, die daarboven hing. Onwillekeurig deed Marie de oogen dicht. Het was niet licht genoeg, om het gelaat van den Heiland te kunnen onderscheiden; maar ze kende den liefdevollen blik, die zich daarop afteekende en ze sloeg daarvoor zelfs in het halfdonker haar oogen neer.

„Hoe zou de Heere Jezus mij hebben aangekeken, toen ik met Jopie zoo aan 't vechten was om die bloemen? Jopie, die altijd zoo aardig is,” peinsde ze. En het versje, dat ze onlangs op de Zondagsschool geleerd hadden, kwam haar in de gedachten:

„Ik wensch te zijn als Jezus,
Zoo need'rig en zoo goed.
Zijn woorden waren vriend'lijk,
Zijn stem was altijd zoet.

Helaas, 'k ben niet als Jezus, dat ziet een elk aan mij.
O, Heiland, wil mij helpen en maak mij, zoo als Gij.”

Zacht voor zich heen zei ze ook de andere coupletten op en terwijl ze die woorden herhaalde, kwam de blijde

verwachting in haar hart, dat zij toch ook mocht rekenen op de hulp, die ze van Boven noodig had, om die telkens terugkeerende boosheid te overwinnen.

Stilletjes gleed ze van haar bed af en knielde neer. Nu waren het geen gedachtenlooze woorden, die ze herhaalde; nu bekende ze, ondeugend te zijn geweest en vroeg ernstig om vergeving van haar liefdeloos gedrag, niet alleen van dien middag, maar van zoovele keeren, dat ze steeds Jopie de baas wilde zijn.

Verlicht van hart stond ze weer op en toen ze zich voor de tweede maal te bed had begeven, duurde het niet lang, of ze viel in een rustigen, gezonden slaap.

HOOFDSTUK VI.

EEN HEERLIJKE DAG.

„Kijk eens, wat ik voor je heb!” zei tante Trui op een morgen, toen de kinderen uit school kwamen; en ze hield een brief omhoog, die Marie een kleur op de wangen joeg van blijdschap. — Een brief van vader, — aan haar geadresseerd! Kijk, wat stond het aardig op het couvert: „Aan Marie Verbruggen” en dan volgde het adres van oom Jacob. Marie had al verscheiden prentkaarten van vader gekregen, telkens, als het schip ergens een haven aandeed; maar een brief, een groote brief voor haar alleen, dat was zóó iets heerlijks, dat ze haastig de enveloppe openscheurde en begon te lezen.

„Mijn lieve kleine meisje” schreef vader en — hoe blij Marie ook met den brief was — daar kwamen nu waarlijk

de waterlanders voor den dag. Haastig veegde zij ze weg en ging er even bij zitten, om rustig te kunnen lezen, wat vader allemaal schreef.

„Hoe maak je het wel,” vroeg vader: „ben je lief en gehoorzaam aan oom en tante en kan je het goed vinden met de nichtjes en met de jongens? Ik verlang erg om eens wat van je te hooren; zeker zal je wel al eens geschreven hebben en ook tante Trui, maar de brieven heb ik nog niet ontvangen. Ik denk, als we de volgende haven aandoen, ze dan daar wel te vinden. Daar blijft ons schip een poosje liggen en dan ga ik er eens op uit, om wat moois voor je te koopen, want als alles goed gaat en de Heer ons veilig geleidt, dan denken we met een half jaar weer in 't vaderland terug te zijn, misschien begin Januari. Dan hoop ik van tante en oom niets dan goeds van je te hooren, Marietje. En wat zullen we veel te vertellen hebben! Wat zal je groot geworden zijn; in een klein jaar kan je heel wat zijn gegroeid!

Doe je goed je best op school, zoodat de meester over je tevreden is? En ben je goede maatjes met de kinderen van oom Jacob? — Nu heb je dan opeens zusjes en broertjes, waar je vroeger wel eens naar verlangde. Ik hoop, dat jullie het prettig hebt onder elkaar en je het zóó maakt, dat ze veel van je houden.” — Weer moest nu even de zakdoek er aan te pas komen. Hoe vervelend toch! Er was nu toch niets om over te huilen, nu ze eindelijk den brief van vader had, waar ze al zoo lang naar uitgezien had. — Die goeie, beste vader. Wat zou het heerlijk zijn, als hij weer terugkwam!

Marie liep gauw met haar brief naar tante Trui, om hem te laten lezen, want iedereen zou blij zijn met zulk een prettigen brief, dacht zij. Maar daar liep ze pardoes

Jopie en Piet tegen 't lijf, die verrukt en opgewonden een groot nieuws hadden te vertellen.

„We gaan uit rijden vanmiddag met mevrouw en Hans! — Jij mag ook mee; mevrouw heeft het zelf aan moeder gevraagd, vind-je 't niet echt? — Anna van den bakker gaat ook mee, en we gaan naar Doorn en naar de Pyramyde, en 'k weet al niet waarheen, hè zoo fijn!” — Jopie was buiten zichzelf van blijdschap en Piet glunderde, al was hij niet zoo uitgelaten als zijn zusje.

Natuurlijk werd er onder het middagmaal door de kinderen over niets anders gepraat dan over den rijtoer, die hun stond te wachten. Zelfs vaders brief kwam bij Marie een weinig op den achtergrond bij 't vooruitzicht van zulk een ongekend genot. De monden stonden niet stil en oom moest ten laatste met klem de aandacht vragen voor het Bijbel-lezen, anders zouden ze maar doorgebabbeld hebben. Maar als Gods Woord op de tafel kwam, dan moesten ze stil zijn, dat wisten ze wel; en als dan iedereen zweeg en oom Jacob met ernstige stem voorlas, dan luisterden ze eerbiedig toe. En het was zulk een mooie Psalm, die juist voor vandaag aan de beurt was, Ps. 33:

„Gij, rechtvaardigen, zingt vroolijk in den Heere; lof betaamt den oprechten.

Looft den Heere met de harp; psalmzingt Hem met de luit en met het tiensnarig instrument.

Zingt Hem een nieuw lied, speelt wel, met vroolijk geschal.”

Marie zou het niet recht onder woorden hebben kunnen brengen, maar ze begreep wel, dat er hier sprake was van een heel andere vreugde, dan van zoo iets als een prettigen middag of een brief, waar je al lang naar uit-

gezien had. Maar ze gevoelde, dat toch dit alles óók van God kwam; en toen oom — zooals hij gewoon was — na 't lezen met de zijnen God dankte voor al Zijne weldaden, stemde ze er hartelijk mee in en verstond goed, wat oom aan 't eind ook gelezen had: „Want ons hart is in Hem verblijd” Ps. 33 : 21*a*.

Om halfdrie werden de kinderen bij mevrouw verwacht, dus dadelijk na het eten gingen Jopie en Marie naar boven, om zich wat op te knappen.

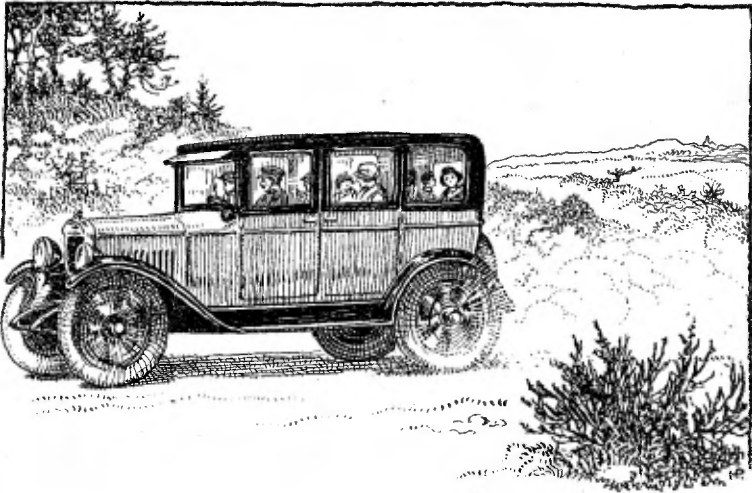
Piet was gauw klaar; zijn haren glommen van 't water en stonden steil en recht als de borstels van een kleerschuier. Zijn blauwe oogen glinsterden van blijde verwachting; hij zou natuurlijk naast den koetsier mogen zitten, had hij al bij zichzelf uitgemaakt, en dan kon je alles nog veel mooier zien, dan als je in 't rijtuig zat. En als ze eens op een rechten weg reden, dan zou hij misschien ook de leidsels wel eens mogen houden! Jongens, wat zou dat fijn zijn! Hij maakte met zijn tong al het klakkerende geluid, om de paarden aan te zetten.

Ook Marie en Jopie waren spoedig klaar; in hun helder-gestreken zomerjurken zagen ze er fleurig en frisch uit en met gezichtjes vol gespannen verwachting stapten ze met hun drieën naar 't huis van den bakker.

Hans had hen al gezien en zijn guitig „Mietje-Pietje” klonk hen reeds van verre tegen. Na dien middag, dat Jopie en Marie zoo gelachen hadden, toen hij beide namen tot één maakte, zei hij dit altijd, zoodra hij maar een van hen allen zag en had dan zelf daarover het meeste plezier.

Terwijl de kinderen even met mevrouw en met Hanseman praatten, luisterden ze met een half oor, of ze het getrappel van paardenhoeven nog niet hoorden, dat hun

de komst van het rijtuig zou melden. Maar hoe groot was hun verrassing, toen daar niet een rijtuig, maar een auto voorkwam! Dat was meer dan ze hadden durven denken. In zoo'n prachtige, fraai gelakte auto, dat was nog heel iets anders dan een auto-bus en veel en veel prettiger dan een rijtuig, al had dit ook nog denzelfden

morgen hun het toppunt van heerlijkheid toegeschenen.

— Een rit in een auto!

Wat reed dat heerlijk onder die hooge boomenrij door, den weg op naar Doorn, en wat zag je zoo aardig uit op de vele villa's en de prachtig aangelegde tuinen! Marie werd er stil van, maar genoot zeker niet minder dan Jopie, wier mond niet stil stond en die in druk gebabbel met Hansje een uitweg zocht voor haar groote blijdschap.

En Piet zat, juist zooals hij gedacht had, op de voor-

bank, maar nu naast den chauffeur, dat was nog wat anders dan bij een koetsier. Hij had veel meer oog voor het stuurrad en voor de bewegingen die de man naast hem maakte, dan voor den mooien weg, waar langs ze reden. Hij zou wel graag heel veel dingen willen vragen, maar met een chauffeur mocht je niet praten, had hij wel eens gehoord, die moest al zijn aandacht hebben bij zijn wagen en op den weg.

Over Doorn ging de tocht naar Austerlitz, langs bosch en heide, voorbij kleine vriendelijke huisjes, waar kinderen speelden en langs begroeide heuvels en zandige hoogten, die blakerden in de zomer-middagzon.

Er werd niet snel gereden, maar het leek de meisjes alsof ze vlogen door een tooverlandschap en veel te gauw naar hun zin kwamen ze te Austerlitz aan, waar aan den voet van de beroemde Pyramyde een poosje halt gehouden werd.

Onder de ruime veranda van de uitspanning, waar ook verscheidene andere gasten waren, zou mevrouw een kopje thee drinken. De zwart-gerokte kellner (net als de diakenen uit de kerk, vond Jopie) kwam in eerbiedige houding bij mevrouw, om haar opdracht te ontvangen. Natuurlijk kozen de kinderen op de vraag: thee of limonade, allen het laatste. Wat ze eigenlijk met zoo'n rietje moesten uitvoeren, dat er bij gegeven werd, wisten ze eerst niet recht; maar toen het hun duidelijk was gemaakt, vonden ze 't een verrukkelijk iets, dat frissche frambozennat zoo met kleine teugjes naar binnen te halen. — Was er iets heerlijkers denkbaar, vond Marie, dan op zoo'n mooien zomermiddag, terwijl je 't zachte geruisch in de dennentoppen rondom je hoorde, daar te zitten, het vroolijke gesnap om je heen, en zelf maar stil te genieten van al

die ongewone dingen, die je niet gauw weer vergeten zou?

Nu naar de Pyramyde! — Voor de voetjes van kleinen Hans was dit een veel te hooge klauter en daarom bleef Anna, die al zoo vaak dien hoogen top beklommen had, met Hans beneden en ging met hem naar de kipjes kijken.

Wat was dat een hoogte om te beklimmen; er scheen maar geen eind aan te komen. Telkens dacht je, er nu te zijn, en dan moest je nog weer hooger. Maar eenmaal boven aangekomen, genoten ze ook allen van het prachtige vergezicht.

Het was een stralende dag, zóó helder, dat je uren ver kon zien. Kijk, dáár was de toren van Amersfoort; en hier, aan de linkerhand had je den Dom van Utrecht. Daar, temidden van de bosschen, lag Zeist en aan den anderen kant Woudenberg. — Wat was het toch mooi daarboven; het loonde de moeite van 't klimmen wel, vond mevrouw. — Het afdalen ging vrij wat vlugger, al bleef men nog wel eens onderweg staan, om van het prachtige uitzicht te genieten.

Nu werd het tijd, om weer naar huis te gaan; het gezelschap stapte in, de chauffeur zette z'n motor aan en voort ging het op Driebergen toe, nu over Zeist, zoodat men juist van den tegenovergestelden kant terugkeerde, als men was heengegaan.

Verrukkelijk was die rit geweest! — Zoo'n heerlijken middag hadden „Mietje-Pietje” nog nooit beleefd!

HOOFDSTUK VII.

DAT KOMT ER AL VAN.

„Mevrouw laat vragen, of de meisjes vanmorgen nog wat met Hans gaan rijden,” kwam Anna van den bakker vragen. „Mevrouw is bezig met pakken, en nu loopt de kleine jongen haar wat in den weg.”

Het was in 't eind van Augustus; de tijd voor de zomergasten liep ten einde en ook de vacantie van Jopie en Marie was bijna weer voorbij. Meermalen waren zij beidjes met Hans alleen uitgeweest en altijd was 't een feest voor hen, den kleinen krullebol te mogen rijden.

Tegen den avond zou hij met zijn moeder weer naar Rotterdam terugkeeren, en dat zij nu nog eens met hem naar 't bosch mochten gaan, zou dus voor 't laatst zijn.

„Wie mag hem rijden, mevrouw?” vroeg Jopie. Ze wilde liefst, dat Marie dit punt maar niet beslissen zou, want dan kwam zij er niet te best mee weg.

„Beurt voor beurt,” vond mevrouw: „dag Hanseman, zal je zoet zijn? — Da-ag” wuifde ze het vroolijke troepje nog na.

„Rij jij maar eerst,” stond Marie haar nichtje goedgunstig toe. — Ze deed den laatsten tijd ernstig haar best, om haar zelfzucht te overwinnen en elken dag bad ze om kracht daarvoor van Boven; want ze voelde wel, dat het anders zeker niet zou gaan. Maar toch, ook met de beste voornemens, gebeurde het vaak, dat ze weer in de oude fout viel.

Hansje was, als altijd, vroolijk en druk. Hij had in deze laatste weken al heel wat beter leeren praten en elken keer, als zijn vader eens een dagje over kwam om bij

vrouw en kind te zijn, was hij blij, zijn jongen zooveel flinker en gezonder te zien.

„Jou kleine schat,” zei Marie vaak en dan knuffelde ze het ventje eens, waarvan ze moeilijk zou kunnen afscheid nemen straks.

„Waf, waf,” kwam Fanny tusschenbeide, alsof hij wilde zeggen: „wat moet dat nu beduiden?”

„Toe, nou ik eens weer,” zei Marietje, nadat ze al eenige malen van plaats verwisseld hadden achter het wagentje van Hans.

„Nog even, tot aan de brug dan,” vond Jopie en ze hield op het pad langs de beek stevig den duwer van den wagen vast, om haar plaats te behouden.

„Mietje-Pietje, Mietje-Pietje,” juichte Hans met zijn hooge stemmetje, toen hij zag, dat de meisjes weer van plaats wilden ruilen.

Maar dezen hadden geen van beiden zin om toe te geven.

Jopie meende recht te hebben op nòg een eindje rijden — tot aan de hooge brug maar — en Marie vond, dat het nu háár beurt wel weer eens werd.

„Nee, nou ik,” snauwde ze, en bijna had ze Jopie met wagen en al op zij gedrongen. Maar Jopie hield goed vast, zoodat het wagentje schokte onder 't vechten der meisjes, wie er rijden zou. Hans vond het geval heel grappig en zat met beide handen op zijn knietjes te slaan, terwijl hij kraaiende van plezier op zijn bankje op en neer wipte. En Fanny blafte zóó luidruchtig, dat hij alleen nog meer leven maakte dan de drie anderen samen. — Tot op eens . . . plons!

Een doffe smak en daarna een luid gegil klonk in het stille bosch op en werd door de echo angstig herhaald.

„Help, help,” schreeuwden Marie en Jopie om 't hardst en radeloos stonden ze aan den kant van 't water te zien, hoe hun kleine lieveling daar lag te spartelen.

Fanny was de verstandigste van allemaal en sprong

pardoes zijn kleine baasje na, het water in. Maar al deed hij dapper zijn best, Hans bij zijn kielkje te vatten, om hem zoo naar den kant te trekken, dat zou toch niet gelukt zijn, als niet juist een boschwachter daarlangs was gekomen, en op het geroep ter hulp was gesneld. Al gauw

had hij den kleinen jongen weer op het droge gehaald, zoodat Hans maar eenige oogenblikken in 't water was geweest. Met zijn spa haalde hij daarna het wagentje naar zich toe en gaf de verschrikte meisjes den raad, maar hard naar huis te loopen en een anderen keer beter op hun broertje te passen.

Nu kibbelden Marie en Jopie niet, wie er rijden mocht. — Ze waren hevig verschrikt en hoe moeilijk het ook

was, zóó den kleinen druipenden jongen naar zijn moeder terug te brengen, — beiden begrepen ze wel, dat dit zoo haastig mogelijk gebeuren moest. — Marie schoof den wagen en stapte flink door; Jopie, met bedrukt gezichtje, sukkelde er op een drafje achteraan en Fanny stond gedurig stil, om zich het water uit de haren te schudden. Hans huilde zacht en riep gedurig „lat, lat,” als hij zijn natte kleeren om zijn verkleumde lijfje voelde plakken.

Dát was een thuiskomst! Veel behoefde er niet gezegd

te worden, want *hoe* het eigenlijk was gebeurd, was op het oogenblik niet van zooveel belang. Meer kwam het er op aan, de schadelijke gevolgen zoo goed mogelijk te weren. Maar het was al een heel treurig slot van die prettige weken, die de moeder van Hans met haar zootje buiten had doorgebracht.

Gelukkig bleek achterna het geval hem geen kwaad gedaan te hebben. Gauw nog een paar uren onder de wol, en een middagslaapje, dat wat langer duurde dan gewoonlijk, knapten hem spoedig weer op; en toen de tijd daarvoor kwam, kon hij met zijn moeder op reis gaan, om gezond en wel weer bij vader thuis aan te komen.

En de meisjes? — Ze wisten het volkomen verdiend te hebben, als mevrouw heel boos was geworden en hen een duchtige les had toegediend. Maar na haar eersten uitroep van schrik was de moeder van Hans met haar jongen naar boven geloopt, om hem te verzorgen, zonder een woord meer voor Marie en Jopie. — Dit was het laatste, wat ze van Hans en zijn moeder zagen; maar juist dat zwijgen en heengaan zonder groet had hen veel meer te zeggen, dan een stroom van booze woorden had kunnen doen.

Anders was het met tante Trui. Aan de stille manier waarop Jopie en Marie in huis kwamen en aan hun effen gezichten bemerkte moeder wel, dat er iets niet in den haak was. Met horten en stooten kwam toen het heele verhaal er uit en geen wonder, dat de goede vrouw boos werd.

„Dat komt er nu al van, ondeugende kinderen! Altijd kibbelen en de één den ander niets gunnen,” en daarbij keek tante Marie in 't bijzonder aan. — „'t Is altijd maar *ik, ik*, en dan vechten, als je je zin niet krijgt. — Het kind

had kunnen verdrinken, en dan was 't jullie schuld geweest. — 'k Mag er niet aan denken! — Ga uit mijn oogen, allebei, vooruit," klonk het scherp.

En Marie en Jopie, terneergeslagen van spijt over het gebeurde, mat en lusteloos van den doorgestanen schrik, maakten zich uit de voeten.

Wat duurde die dag lang! In spelen hadden ze niet den minsten lust, tante of Jans droegen hun geen werkje op als op andere dagen, erwtjes doppen, of boodschappen doen, niets van dat alles. Tante deed, of ze er niet waren en ook de anderen zeiden niet veel. — Jopie was na een hevige huilbui weer een beetje opgemonterd, maar Marie voelde zich ellendig. — Ze wist heel goed, dat zij de meeste schuld had, niet alleen van dit vreeslijke ongeval, maar van zooveel oneenigheid tusschen Jopie en haar; en nu ze zoo het misnoegen van al de huisgenooten gevoelde, kwam weer met kracht het verlangen naar eigen huis bij haar boven, naar vader en moeder. Ze voelde zich als in die eerste dagen bij oom en tante, neen, veel akeliger nog, want nu was daar die stem van binnen, die haar beschuldigde en haar maar steeds voorhield! „Jij hebt het gedaan; het was meest jouw schuld.”

Bij het avondeten kon Marie maar weinig van haar boterham naar binnen krijgen en het was niet enkel voor straf, dat tante haar direct daarna naar boven liet gaan, daar ze er bleek en ontdaan uitzag. — Maar de slaap bracht geen beterschap dien nacht. Haar avondgebedje, aarzelend opgezegd, werd niet gevolgd door een smeeken om vergiffenis en gaf haar geen verlichting. Marie lag maar met groote oogen voor zich uit te staren en zag het geheele tafereeltje telkens weer zich herhalen, hoorde het vroolijke gebabbel van Hans weer opeens overgaan in zijn

angstig gegil, toen hij daar in 't water viel en kon zich er maar niet van losmaken. Zelfs toen ze, lang nadat het geheele gezin zich reeds ter ruste had begeven, eindelijk in slaap viel, bleef nog in den droom het vreeslijke gebeuren van den dag haar benauwen.

Geen wonder, dat Marie den volgenden dag niet in staat was, om op te staan; ze had hoofdpijn en gevoelde zich koortsig en moest zelfs eenige dagen het bed houden. Tante en de nichtjes verzorgden haar met liefde, brachten haar wat ze noodig had, maakten even een praatje, maar over 't ongeluk van kleinen Hans werd niet gesproken. Maar Marie dacht er zooveel te meer aan en in de uren van stilte, die ze in haar kleine kamertje doorbracht, leerde ze goed verstaan, dat haar bazigheid de oorzaak van alles was geweest. Dáárdoor had ze zoo vaak ruzie met Jopie gehad en nu ten laatste — als God het niet genadig verhoed had — was ze bijna de oorzaak geweest, dat die lieve kleine jongen verdronken was. — Tranen van oprecht berouw schreide ze en ernstig beleed ze den Heere haar schuld en smeekte om vergeving.

Op den avond van den tweeden dag, kwam tante een poosje bij Marie zitten. Ze had geen koorts meer en gevoelde zich wat beter. Tante had wat bessenvla voor haar klaargemaakt en toen ze zich dit heerlijk had laten smaken en tante haar bed weer wat recht had gelegd, nam Marie de gelegenheid waar.

„Tante, wilt u 't me vergeven,” vroeg ze, „dat ik vaak zoo leelijk doe tegen Jopie? — En . . . het was meest mijn schuld, dat de wagen met Hans in 't water viel, want ik wou Jopie op zij dringen.” — Nu ze eenmaal begonnen was, viel het gemakkelijker, om het alles aan tante te vertellen, ook, hoe ze reeds aan den Heer vergiffenis had ge-

vraagd en hoopte, voortaan in Zijn kracht niet meer steeds de eerste te willen zijn. — Heerlijk vond ze het, zoo alles aan tante Trui te kunnen zeggen en zoo vertrouwelĳk haar hoofd tegen tantes arm te kunnen leunen. Tante streek met zachte hand Marie over het haar en kuste haar hartelĳk, vast overtuigd als ze was, dat Marie nu op den goeden weg was, om voortaan in 's Heeren kracht haar zelfzucht te overwinnen.

Marie was spoedig weer de oude, zoodat ze haar plaatsje in den huiselĳken kring kon innemen; maar toch niet meer de oude met haar lust om te kibbelen en te bazen. En al kwam er nog wel eens de lust boven om, als vroeger, over Jopie den baas te spelen, — ze streed daar dapper tegen en was o, zoo blij en dankbaar, als ze die neiging overwonnen had.

HOOFDSTUK VIII.

EEN BLIJ KERSTFEEST.

Nog vóór het einde van de zomervacantie schreef Marie een briefje aan de moeder van Hans, om te zeggen, dat ze toch zooveel spijt had, de oorzaak geweest te zijn van het ongeluk en om te vragen, hoe Hansje het wel maakte.

Wat waren de kinderen blij, en Marie wel in 't bijzonder, dat mevrouw al spoedig daarna een vriendelĳk briefje terugzond en vertelde, dat Hanseman gelukkig geen hinder gehad had van zijn val in 't water. Hij was gezond

en vroolijk en — ondeugend, schreef mevrouw; maar van dit laatste geloofden ze niet veel.

Dit was Marie een pak van 't hart; Hans dus niet ziek geworden, mevrouw niet boos en ook in huis was het zooveel prettiger, nu zij niet steeds met Jopie kibbelde. Heerlijk was het alles.

Vaak, als ze 's avonds naar bed ging, keek ze naar Jopie's plaat, die daar boven hing. Ze zag het vriendelijke gelaat van den Heiland en keek naar het lam in Zijn armen en dan dacht ze: dat schaapje ben ik. Een stille blijdschap kwam er in haar hart, die haar een heel ander kind deed zijn, als de „Haantje-de-voorste” die ze eerst geweest was.

Zoo gingen de maanden van het najaar rustig en genoeglijk voorbij. Marie gevoelde zich in het gezin van oom Jacob geheel thuis en ook op school was de juffrouw goed over haar tevreden. Hoe blij was ze, als ze in haar brieven aan vader kon schrijven, dat ze een goed rapport had gekregen; maar nog véél heerlijker was het, om te denken, dat vader in 't begin van het volgende jaar terug dacht te komen! Als Marie zich dat voorstelde, dan had ze bijna geen geduld meer, om te wachten.

Maar eerst nog zou het Kerstfeest komen. Marie was geregeld met Jopie en Piet des Zondags naar de Zondagschool gegaan, leerde trouw haar tekst en versje en had menig belooningskaartje ontvangen.

„Had-je bij jullie op de Zondagsschool ook een Kerstboom?” vroeg Jopie aan Marie. „Wij elk jaar een heel groote en zoo prachtig versierd! Je zal het eens zien. En we krijgen zulke mooie presentjes!”

Geen wonder, dat Marie dit feest met spanning tegemoet zag.

Het was nog een paar dagen van te voren. De school had al vakantie gegeven, en Marie en Jopie waren dus thuis, toen de post belde met een pakje voor „Marie en Jopie Verbruggen.” — Wat kon dat nu zijn? Een klein plat pakje, 't leek wel een doosje.

„Het komt uit Rotterdam,” zei Adrie met een gewichtig gezicht, „kijk maar, dit is het poststempel: Rotterdam.”

„Maak het toch gauw open,” riep Jopie en ze liep al om een schaar te zoeken. Maar Marie had het touwtje al doorgesneden en na ontdaan te zijn van een stevig carton kwam daar een portretje voor den dag.

„Hans, o kijk eens. — Hansje, onze kleine Hanseman,” riepen veel stemmen in koor. En het portretje, in een mooi lijstje gevat, ging van hand tot hand. Ja, daar stond de kleine jongen met zijn vroolijk snuitje en op een stoel naast hem zat Fanny zóó parmantig, of hij meende: „ik hoor er ook bij!”

Een klein briefje van mevrouw vertelde, dat er voor zijn vaders verjaardag van Hans en Fanny een portretje gemaakt was, en zij meende zeker ook de beide meisjes daar blij mee te kunnen maken. — Nu, òf ze er blij mee waren! Met stralende oogen keken ze er naar en in triomf werd het naar hun kamertje gebracht, nadat allen in huis het goed bekeken hadden.

„Hoe lief van mevrouw, hè Jopie, en wat aardig staat hij daar; ik ben er toch zóó blij mee,” zei Marie.

„Ik dacht eerst, dat het iets van je vader was,” meende Jopie, „maar die zal nu geen pakjes meer sturen, nu hij al onderweg is.”

„Nee, natuurlijk niet,” zei Marie; „vader komt zelf nu gauw, met een paar weken misschien al. — Hè, eerst Kerstfeest, dan Nieuwjaar, en dan Vader!”

Onderwijl had Jopie het lijstje een plaats gegeven tusschen allerlei spulletjes op het tafeltje. „Staat het daar niet mooi?” vond ze.

„Ja-a,” stemde Marie toe, maar liet er meteen op volgen: „Mag ik het niet op mijn kastje hebben staan, bij mijn bed? — Kijk, dan zet ik het wat schuin, zóó, dan kan jij het toch ook wel zien;” en zonder nog Jopie's toestemming af te wachten, had ze maar weer gedaan, wat zij zelf het prettigst vond.

„Och,” zei Jopie, „als het op het tafeltje staat, kunnen we er immers allebei naar kijken. Zet het dáár nu maar weer neer.”

Maar tegenspraak prikkelde Marie nog meer, om haar zin door te drijven, al beschuldigde de zachte stem van binnen haar ook, en ze zette het portretje op de plaats, die *zij* verkoos. Ze voelde wel, dat dit weer niet aardig was tegenover Jopie; doch ze deed maar net, of ze daar geen erg in had en babbelde door over Hans, over 't Kerstfeest en over vader.

Terwijl de meisjes spraken over de nabij zijnde thuiskomst van Marie's vader, was zijn schip al veel dichterbij 't vaderland, dan zij konden vermoeden. De afvaart had eerstens een week vroeger plaats gehad, dan het plan was geweest, daarbij was op de thuisreis alles meegeelopen; geen langdurig oponthoud aan de havens, noch tegenslag door weer en wind en zoo gebeurde het, dat vader op een goeden dag in hun midden stond, terwijl iedereen hem nog mijlen ver dacht te zijn.

Dat was een ontmoeting! Marie beefde over al haar leden en was stom van verbazing en blijdschap. Ze had gemeend, zóóveel aan vader te moeten vertellen, als hij

weer bij haar was, — en nu wist ze niets te zeggen. Maar blij dat ze was! En al praatte ze eerst niet veel, haar schitterende oogen zeiden des te meer en vader kreeg er niet genoeg van, naar zijn dochter te kijken, die zoo gegroeid was en zoo in haar voordeel veranderd. Men kon aan haar gezichtje zien, dat ze een gelukkig, vroolijk kind was en wat tante Trui later hieromtrent aan den broer van haar man vertelde, stemde hem tot groote dankbaarheid aan God, Die alles zoo ten goede geleid had.

Langzamerhand moest vader alles hooren, wat er wel gebeurd was in die lange maanden sedert zijn vertrek. Ook van Hans werd er verteld en wat prettig was het nu, dat er juist een portretje van hem was gekomen en Marie kon laten zien, welk een lief ventje hij was. Vader luisterde met groote belangstelling; maar zelf had hij ook veel te vertellen. — Als 's avonds het geheele gezin bijeen was, begon vader te verhalen van zijn reis, van al zijn ontmoetingen in de vreemde landen, die hij bezocht en van de vele avonturen die hij beleefd had. Dan gevoelde Marie zich rijk en overgelukkig in 't bijzijn van haar vader en bleef er haar niets meer te wenschen over.

Nu kon, door die onverwachte thuiskomst, vader ook mee het heerlijke Kerstfeest vieren, want al de ouders der kinderen waren uitgenoodigd voor het Zondagsschoolfeest.

Terwijl Marie goed haar aandacht had bij de geschiedenis, die er verteld werd en bij 'tgeen de kinderen zongen, gingen toch menigmaal haar gedachten naar de menschen achter in de zaal, waar ze wist dat vader was met tante Trui. Ze kon het niet laten, soms eens even om te kijken en als ze dan vaders gebruiinde gezicht zag tusschen al de anderen in en hunne oogen elkaar ontmoetten, dan kleurden haar wangen van blijdschap en

vond ze het feest nog véél heerlijker dan ze had kunnen denken.

Maar aan alle dingen, ook aan de allerprettigste, komt een einde. Na de vertelling, die de kinderen tot het laatst had geboeid, werden zij nog eens getrakteerd en toen kwam het glanspunt van den avond, de uitreiking der presentjes. Een zacht gemompel van vele stemmen roesde door de zaal, toen er groote manden werden binnen gedragen, waarvan de wondervolle inhoud was bedekt door helderwitte servetten. Ze vonden een plaatsje voor den schitterend verlichten boom en hier en daar klonk een juichkreet of een uitroep van verlangen. Jopie popelde van verwachting en kon bijna niet rustig meer op haar plaats blijven zitten.

Nu werden er namen afgeroepen; de kinderen gingen beurtelings naar voren, om hun geschenken in ontvangst te nemen en het was een geroezemoes van blijde uitroepen en verrassingen. Daar werden de namen afgelezen van de kinderen Verbruggen. — Wat zou het zijn? — Nog een oogenblik van spanning en nu wisten ze het: Piet een mooie doos met teekengerei en nog een boekje bovendien; Marie een beeldig handtaschje (even keek ze Jopie aan, want ze wist, dat zoo iets een hartewensch van haar nichtje was) en nog een wandtekst. *Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?* stond er in groote, glanzende letters. Marie dacht even na, vóór ze voorzichtig het vloeipapier weer om het karton wikkelde. — En Jopie kreeg een doosje met snoezige zakdoekjes en ook nog een boekje. Hoewel Marie wist, dat Jopie een beetje teleurgesteld moest zijn, omdat zij liever óók een handtaschje gehad zou hebben, was dat toch niet aan haar te merken.

Nu waren de manden leeg en werden weggebracht;

hier en daar begon er een kaarsje in den Kerstboom te dooven en het feest liep ten einde. De kinderstemmen moesten zwijgen; er zou gedankt worden, vóór men uiteen ging, maar eerst zou er nog gezongen worden, nu door de kinderen en de groote menschen samen.

Even weer keek Marie achterom; ze moest even vader aanzien. Ja, daar was hij en meteen klonk het, door vele stemmen ingezet en begeleid door het orgel:

Eere zij God, Eere zij God
In den Hoogen, in den Hoogen,
Vrede op aarde, vrede op aarde,
In de menschen een welbehagen. — Amen.

Na afloop van 't feest keerden allen zeer voldaan en dankbaar huiswaarts en praatten nog even na over 'tgeen die avond had gebracht. Ongemerkt wipte Marie even naar boven, een oogenblik maar, zoodat niemand er erg in had. Maar toen Jopie op hun kamertje kwam, om naar bed te gaan, stond het portretje van Hans op het tafeltje, zooals zij dit er eerst had neergezet en in haar nachtopon vond zij het mooie handtaschje, dat Marie dien avond gekregen had. En op Marie's kastje stond, waar eerst het portret van Hans had gestaan, nu haar tekst, zóó, dat ze uit haar bed er juist het oog op had:

Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?

Handel. 9 : 6b.

